

ŽIVOT VÍRY

Proměna společnosti evangeliem

PROSINEC 2020 49 Kč / 1,90 €

Vánoční úvodník:
Pastýři byli
drsňáci
/ 6

Téma:
Bolest
bezdětnosti
/ 12

Povídka:
Když přišel
doktor Hvězda
/ 18

**Zdeněk
Papoušek**
Šest let v Senátu
stačilo

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4 Bože, jsi tam nahoře?**
Jakub Limr

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 6 Kroužení kolem Bílé hory**
Tomáš Dittrich

ROZHOVOR

- 8 Aby člověk byl troubou Boží**
Zdeněk Papoušek

TÉMA: PRÁZDNÁ NÁRUČ

- 12 Tohle bezdětným neříkejte**
Ráchel Bícová
- 13 Jak ubíhá čas**
Jarmila a Mirek Bekovi
- 15 Zázrak může vypadat jinak, než očekáváme**
Alexandr Štěpánovský
- 16 Usilovat o dítě za každou cenu?**
Živi
- 17 Byli jsme v tom každý sám**
Kateřina

MŮJ PŘÍBĚH

- 18 Tak dobře, udělám ještě jeden krok...**
Renata Rokůsková
- 19 Jenováfa a Svět**
Lucie Flajšmanová

NAD BIBLÍ

- 20 Tam, kde bychom sílu nečekali...**
David Novák

VÁNOČNÍ POVÍDKA

- 22 Když přišel doktor Hvězda**
Delicie Nerková

Z HISTORIE

- 24 „Pán přichází, drahý bratře!“**
John Nelson Darby,
Jaroslav Pleva

PŘIPRAVUJEME

- **Rozhovor:** Jan Kuklínek o víře, vyhoření a rakovině
- **Ozvěny amerických voleb**
- **Bible jako psychoterapie?**
- **Exodus a archeologie: Zázrak v Rudém moři**

6
Krůčky ke smíření
českých katolíků a protestantů

8
Být troubou Boží
chce končící senátor Zdeněk Papoušek

12
„Tak co, už budete mít sviště?“
téma: Prázdná náruč

15
Zázrak může vypadat i jinak
příběh jedné rodiny

20
Tam, kde bychom sílu nečekali
Co nás učí příběh Marie

22
Když přišel doktor Hvězda
vánoční povídka

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o prohloubení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku: Knihkupectvo Jonatan, Legionárska 2, 811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky: Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 00 Praha 1 tel.: 222 316 306, e-mail: szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,

web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.

Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme. Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslat příspěvky krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xero kopií, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

starý kazatel mi vyprávěl o jedné rodině: „Byli to sloupové sboru. Jirka učil v nedělní škole už za svoboda. Jana vytvářela zázemí pro domácí skupinku a pro scházení žen. Nic, co se ve sboru dělo, se neodehrálo bez nich. Skoro každý ve společenství je důležitý, ale ti dva byli podle mě úplně nejdůležitější, důležitější než já. Požádali o setkání a řekli mi, že cítí, že mají odjet na misií.“

Nikoho by tenkrát, za komunismu, nenapadlo jet na misií do zahraničí. Nedovedl jsem to přijmout. Jirkovi jsem časem pověděl, že žádnou zvláštní moudrost nemám, ale že se mi věk jejich dětí, kdy potřebují udržovat dlouhodobější přátelství s vrstevníky, k odchodu na misií nezdá vhodný, a také že si život sboru po jejich odchodu nedokážu představit.

Nakonec nikam nejeli, jejich misijní sen vyzněl do ztracena. Už jsme pak o tom nikdy nemluvili. Odešel jsem na jiný sbor a pak na další. Zůstal ve mně ale neurčitý pocit selhání.“

Jako církevní pracovník jsem svému příteli rozuměl. Představil jsem si odchod různých členů našeho sboru. Taky bych to pocítoval jako nena-hraditelnou ztrátu.

Přemýšlel jsem, jestli ti mohu dát nějaký příklad, kdy jsem někomu dal něco, bez čeho jsem se nemohl obejít. Možná ale pro tebe nebude snadné to pochopit. Dostal jsem v zahraničí dva krásné nástěnné kalendáře s historickými obrázky z misií. V jednom z kalendářů byla skvrnka, kaz papíru. Chtěl jsem svému kamarádovi dát kalendář s defektem, ale pak jsem si řekl, že to není křesťanské, a dal jsem mu ten lepší. Ty by sis skvrnky ani nevšiml, ale pro mě je to významné znehodnocení. Jdu si to vedle přikontrolovat... Vidím, že kalendář je z roku 2001. Dvacet let mě mrzí nicotná skvrnka na prosincové rytince z Brazílie. Kamarád kalendář vyhodil před devatenácti lety, a skvrnky by si tak jako tak nevšiml – není bibliofil. Z mé strany to sice byla určitá oběť, ale naprosto zbytečná.

Ukazuje mi to, jak na tom s dáváním jsem. Jako starší sourozenec jsem vždycky měl starost, aby ten mladší nedostal „větší“ půlku. Nedělá mi problém dát, co mám navíc – říkám tomu korintské dávání (2K 8,15), ale dát něco, bez čeho se neobejdu, to mi nejde. Nedostížným příkladem je chudá vdova, která do pokladnice hodila dvě koruny, všechno, co měla (Mk 12,42). Pak už si nemohla koupit ani rohlík. Byl to pokus o sebevraždu hladem? To asi ne. Co se v ní tedy odehrávalo? Jak se mohla zřít snítaně? Asi spoléhala na dobročinnost druhých, na to, že svou polívku nebo párek stejně dostane. Na dobročinnost druhých, nebo spíš na to, že se o ni postará Hospodin.

Chápu sklon, že si člověk chce život plánovat. Snaha mít všechno pod kontrolou není od plánování daleko, i když to vždycky totéž být nemusí. U druhých ji často nepoznáme, u sebe ale ano. A neomylně to pozná Bůh (strategického plánovače, který si chtěl nastavit stodolety, oslovil „Blázne“).

Byla to vdovina víra, která jí umožnila vyniknout mezi boháči. Z jejich drobáků udělala dar nesmírné ceny.

Myslím, že pro chudou vdovu bylo obětovat něco tak cenného snazší než pro nás, její většinou sociálně lépe situované soupeřníky, ale to neznamená, že jí hodnotou svých darů nemůžeme konkurovat.

Pastor nechce „pustit“ nejlepší lidi, protože by mu ve sboru chyběli: Kdo by vedl skupinku či mládež? Kdo by pracoval v neděle? Kdo by... Kdyby se Bůh o dané společenství nestaral, byly by takové obavy odůvodněné. Stará se, nebo se nestará?

Aby naše dary měly cenu

Je mu jedno, že se ti sesype nedělníka, úklid, mládež, organizace sborového života, nebo mu to jedno není? A jestli mu na vašem sboru záleží, má moc vzniklé manko nahradit?

Anebo, dokonce, se snaží, abys nespolehl na osvědčené zdroje a učil se mu věřit a zažívat jeho pomoc, zásahy, akční přítomnost? Není to náhodou tak, že bys zažil podstatně méně z Božího jednání se srdcem neochotným dávat, s postojem ochránářského vlastnictví svého pískoviště, než kdybys ty nejlepší lidi směřoval a programově vychovával pro misií?

Realita je taková, že Bůh si ty nejlepší lidi vždycky vytáhne a sám je pošle, kam chce (a nemusí to být na Blízký východ, ale třeba do sousedního města). Škrtneme se o ně? Pána Boha nepřepereme, ani kdybychom pravidelněji chodili do fitka. Všechno, čeho se mu zachce a na co má jako Pán nárok, ti stejně vyfoukne, a ani při tom nemrkne. Když mu to ale dáme, stáváme se součástí jeho větru. Když se od něj nebudeme chtít dát ochudit, okrademe nakonec sami sebe. Dostávat je dobré, ale Ježíš učil, že blahoslavenější než přijímat je dávat.

Když se vtělil Boží syn, bylo to právě takové. Otec nám ho dal bezpodmínečně, zadarmo, s tím, že všechna rizika ponese sám. Daroval, předal, vydal. Bylo to se vším všudy, na život a na smrt. Ježíš ztratil vše, Otec přišel o Syna, ale přineslo to nepředstavitelné požehnání. Bůh vyrukoval s úžasným darem, stálo ho to všechno, a přesto na tom vydělal.

Co by se muselo stát, abys někomu dal něco, co ti bude bytostně chybět? Cesta víry počítá s tím, že jsme vlastně sobečtí. Boží vánoční dar zranitelného Spasitele šel jinou cestou. Božím motivem tu byla láska. Skutečná láska je totiž schopna jakéhokoliv daru. I mezi nevěřícími to vidíme skoro výhradně právě na rovině vztahů v rodině. Nechci té nemajetné vdově křivdit. Možná neměla jen víru. Třeba Boha milovala tolik, že pro ni byl jakýkoli finanční dar snadný. Láska dělá zázraky. Láska přesahuje naše dispozice a propojuje nás s Bohem.

